

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1305/2022
17.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Мирослав Лазаревић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Весна Караџић адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 795/21 од 22.04.2021. године, на седници одржаној 17.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 795/21 од 22.04.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 15829/18 од 16.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужиље за прекид поступка до окончања поступка по ревизији у предмету Вишег суда у Београду П 764/12. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље за утврђење да тужиља има право на испоруку (легат) из завештања сада покојног ВВ, којим је одређено да јој се у својину преда половина непокретности – породичне стамбене зграде ПР1 ... број .. у Београду, саграђене на земљишту државне својине РС, на к.п. .. к.о. ..., те половина гараже површине 20 м² са једном собом и половина вишесобног стана од 286 м² корисне површине у приземљу зграде број .. у улици ..., све саграђено на к.п. .. к.о. ..., са правом сувласништва половине к.п. .. к.о. ... површине 16а 24м². Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље за утврђење да је тужиља власник $\frac{1}{2}$ непокретности описаних у ставу другом изреке, а ставом четвртим одбијен је и евентуални тужбени захтев тужиље којим је тражено да суд обавезе туженог да изврши испоруку учињену завештањем сада пок. ВВ од 23.06.2010. године и тужиљи пренесе право власништва од $\frac{1}{2}$ непокретности ближе описаних у ставу другом изреке. Ставом петим изреке, обавезана је тужиља да накнади туженом трошкове парничног поступка од 107.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 795/21 од 22.04.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена наведена првостепена пресуда, а ставом другим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао добијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП и нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју ревизија указује није прописана као разлог због кога би се ревизија могла изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, сада покојни ВВ, отац туженог, сачинио је 23.06.2010. године писмено завештање пред сведоцима ГГ, адвокатом из ... и ДД, тужиљиним сином, којим је тужили и туженом, између осталог, завештао са по $\frac{1}{2}$ предметну непокретност. Завешталац је преминуо ...2011. године, а завештање је проглашено 20.12.2011. године и парничне странке су у оставинском поступку 30.05.2012. године оглашене за наследнике предметне непокретности са по $\frac{1}{2}$. Овде тужени је 27.12.2012. године поднео тужбу против овде тужиле у предмету Вишег суда у Београду П 764/12, у коме је 19.01.2016. године донета пресуда, потврђена од стране Апелационог суда у Београду пресудом Гж 2644/16 од 30.05.2018. године, којом је утврђено да означено завештање не производи правно дејство у односу на одређивање тужиле као завештајног наследника на предметним непокретностима, и утврђено да је тужилац власник половине непокретности, с тим што ће му пресуда послужити као исправа за упис права својине. Пресудом Врховног касационог суда Рев 5610/2018 од 29.08.2019. године одбијена је ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2644/16 од 30.05.2018. године.

Тужбени захтев у овој парници, постављен тужбом од 03.10.2018. године, нижестепени судови су одбили имајући у виду да је предметним завештањем јасно изражена права намера завештаоца, а то је да свом сину и тужили („оданој пријатељици“) остави са по $\frac{1}{2}$ предметну заоставштину, и да је у делу који се тиче располагања у име тужиле наведено завештање оглашено ништавим из формалних разлога, с обзиром да је тужила мајка једног од завештајних сведока, а одредбом члана 160. став 2. Закона о наслеђивању прописано је да су ништаве оне одредбе писменог завештања пред сведоцима којима се нешто оставља завештајним сведоцима, као и њиховим брачним друговима, прецима, потомцима и браћи и сестрама, што је и утврђено поменутом правноснажном пресудом Вишег суда у Београду П 764/12 од 19.01.2016. године. Нижестепени судови су закључили да је, због јасно изражене праве намере завештаоца да овде тужили остави половину предметне непокретности као завештајној наследници, несумњиво да у конкретном случају није у корист тужиле учињена испорука, односно легат као облик сингуларне сукцесије из члана 141. Закона о наслеђивању, којим се по правилу не поставља наследник већ испорукопримац који стиче овлашћење на основу члана 145. тог закона да захтева испоруку од оног коме је испуњење наложено. Иако је закључио да је у конкретном случају јасно да завешталац није оставио испоруку, другостепени суд је изнео и разлог да би се, у случају да је спорна права намера завештаоца, имао применити члан 135. став 2. Закона о наслеђивању којим су успостављена правила о тумачењу завештања, према којима се одредбе завештања тумаче према правој намери завештаоцевој, а када се права намера завештаоцева не може утврдити, завештање се тумачи у смислу који је повољнији за

законске наследнике, или оне којима је завештањем наложена каква обавеза, што је у конкретном случају тужени. С обзиром да је утврђено да не постоји правни основ на страни тужиље за стицање права својине на идеалним деловима предметних непокретности, тужбени захтев тужиље је одбијен као неоснован, како главни, тако и евентуални, којим је тужила захтевала да се изврши испорука, с обзиром да је суд закључио да испорука није садржана у предметном завештању.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев тужиље. Тужила својом ревизијом понавља наводе које је истицала и током поступка - да је у завештању садржана и испорука у њену корист, истовремено тврдећи да је права намера завештаоца свакако била да тужила, која је у болести и старости помагала и завештаоца и његову мајку, при чему је овде тужени био одсутан из живота завештаоца, а посебно од 1992. године од када му је пребивалиште у САД, била да њој припадне након његове смрти део његове имовине. Нижестепени судови су правилном применом члана 135. Закона о наслеђивању утврдили праву намеру завештаоцеву, која јесте била да тужиљи припадне део његове имовине, али је та намера завештаоца у корист тужиље учињена у правно неважећој форми, због које је завештајно располагање у односу на тужиљу утврђено ништавим. Права воља завештаоца, дакле, није била да се учини испорука тужиљи, па су нижестепени судови правилно поступили када су тужбени захтев одбили.

Због свега изложеног, неосновани су ревизијски наводи којима се истиче да тужила није наследник, већ да је испорукопримац. Тужиљи је својство наследника признато у завештању и завешталац је јасно изразио своју намеру да оставља половину своје предметне имовине овде тужиљи. Да је желео да тужила буде само испорукопримац, завештање је требало да буде на сасвим другачији начин формулисано, а оно тако није било формулисано. У сваком случају, да је завештање у овом погледу било спорно, примењивала би се правила тумачења завештања према којима се спорне одредбе тумаче у корист законског наследника, а то је тужени у овом случају, те ни у том случају тужбени захтев тужиље не би био основан.

На основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

Одлука о трошковима поступка по ревизији из става другог изреке ове пресуде донета је применом члана 165. став 1. у вези с чланом 153. став 1. ЗПП, с обзиром да тужила у овом поступку није успела.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**